

Θέατρο «ΣΗΜΕΙΟ»
Αθήνα/Χειμώνας 2007-2008

Το σκηνικό:

Στη Νέα Υόρκη. Λίγο καιρό πριν.

Τα πρόσωπα:

Μπεν Χάρκορτ: *άντρας, γύρω στα 30-40*

Άμπυ Πρέσκοτ: *γυναίκα, γύρω στα 40-50*

Σημείωση: Το σημάδι (...) υποδηλώνει ένα πολύ μικρό χάσμα ανάμεσα στη συγκεκριμένη ατάκα και στην ατάκα του άλλου ηθοποιού.

Σιωπή. Σκοτάδι.

Ένα άνετο διαμέρισμα σε ρετιρέ, όμορφα διαρρυθμισμένο. Διάφορες πόρτες και ένας διάδρομος οδηγούν προς το εσωτερικό του σπιτιού, προς τις κρεβατοκάμαρες και προς το μπάνιο – ίσως και σε ένα δεύτερο. Ορατή και μια κουζίνα, με ανοξείδωτο νεροχύτη. Τρία πελώρια, τοξοτά παράθυρα αποκαλύπτουν μια εντυπωσιακή θέα άλλων, εξίσου ψηλών κτιρίων στον απέναντι δρόμο. Μια περίεργη, αποπνικτική, κεχριμπαρένια ομίχλη σκεπάζει τα πάντα έξω.

Το σαλόνι είναι τεράστιο, με πανέμορφους καναπέδες και πολυθρόνες. Ψηλές βιβλιοθήκες παντού, με τα ράφια γεμάτα βιβλία, στριμωγμένα. Πίνακες ολόγυρα. Μια τηλεόραση παίζει χωρίς ήχο στη γωνία. Ένα παχύ στρώμα άσπρης σκόνης σκεπάζει όλα τα έπιπλα και όλο το σπίτι. ΚΑΘΕ ΤΟΥ ΓΩΝΙΑ.

Ο Μπεν, εκεί γύρω στα 33, κάθεται χωμένος στη γωνιά του ενός καναπέ και κοιτάει ακίνητος, αόριστα, κάπου απέναντι. Ένα κινητό τηλέφωνο στο χέρι του χτυπάει ασταμάτητα.

Ύστερα από αρκετή ώρα, ανοίγει η κεντρική εξώπορτα και μια γυναίκα γύρω στα 45 μπαίνει μέσα, βουτηγμένη κι αυτή μέσα στη σκόνη και κουβαλώντας αμέτρητες πλαστικές σακούλες. Είναι η Άμπυ. Βλέπει τον Μπεν εκεί που κάθεται, καθώς ξετυλίγει γύρω από το λαιμό και το στόμα της ένα μαντήλι Hermes, αλλά δε μιλάει καθόλου και πηγαίνει προς την κουζίνα. Βγάζει το παλτό και το καπέλο της και αρχίζει να τακτοποιεί τα ζαρζαβατικά στο ψυγείο και στα ντουλάπια. Όταν δεν αντέχει περισσότερο αυτή την ατμόσφαιρα και το συνεχές κουδούνισμα του κινητού τηλεφώ-

νου, πηγαίνει προς το μέρος του Μπεν, τού το αρπάζει από το χέρι και το κλείνει, πατώντας το Off.

Το κουδούνισμα σταματά επιτέλους και ξαναδίνει το τηλέφωνο στον Μπεν. Τα σύννεφα της ενοχλητικής, άσπρης σκόνης την ακολουθούν σε κάθε της βήμα.

Άμπυ: Οικονομία.

Μπεν: Ορίστε;

Άμπυ: Το κινητό. Το έκλεισα για να μην πέσει η μπαταρία.

Μπεν: Ναι, εντάξει.

Άμπυ: Το ξέρω ότι είναι εντάξει – το γνωρίζω αυτό. Γι' αυτό και το έκανα, γιατί έτσι έπρεπε.

Μπεν: Ναι. Σωστά. (...) Βέβαια.

Άμπυ: Αν δεν έχεις σκοπό να το χρησιμοποιήσεις, κράτα το κλειστό. Να σώσεις και την μπαταρία.

Μπεν: Αχά.

Άμπυ: Άσε αυτόν τον εκνευριστικότατο ήχο... μπορεί να με τρελάνει. Το καταλαβαίνεις;

Μπεν: Συγγνώμη... δεν το άκουσα.

Άμπυ: Α. (Γελάει) Μάλιστα... (Στέκεται ακριβώς πάνω από το κεφάλι του Μπεν, μέχρις ότου εκείνος σηκώσει τα μάτια του προς το μέρος της. Η Άμπυ δε μιλάει καθόλου. Κουνάει απλά το κεφάλι της και ξαναπάει προς την κουζίνα) Λοιπόν... το έκανες εκείνο το περίφημο τηλεφώνημα;

Μπεν: Έλα;

Άμπυ: ΤΗΛΕΦΩΝΗΜΑ! Σε ρώτησα, αν, τελικά, τηλεφώνησες.

Μπεν: Μμμμμ...

Άμπυ: Μα και βέβαια ΔΕΝ ΤΗΛΕΦΩΝΗΣΕΣ! Το ήξερα ότι ΔΕΝ θα το έκανες!

Μπεν: Όχι, δεν τηλεφώνησα.

Άμπυ: Το φαντάστηκα.

Μπεν: Ούτε, φυσικά, και απάντησα σε κανένα τηλεφώνημα...

Άμπυ: Και; Έχεις σκοπό να τηλεφωνήσεις ή όχι;

Μπεν: Ναι... ίσως... δηλαδή... Θα το έκανα, πιθανόν...

Άμπυ: Ναι, εντάξει, είσαι ΑΚΡΙΒΩΣ στην ίδια κατάσταση που σε άφησα πριν φύγω. Και το γνωστό αυτό, αλλοπρόσαλλο παραλήρημά σου, το ακατανόητο και ακαταλαβίστικο.

- Μπεν:** Προσπαθώ, πάντως.
- Άμπυ:** Αλήθεια; Τι μου λες!
- Μπεν:** Ναι, αλλά... θα...
- Άμπυ:** Μάλιστα. *(Ξαναφεύγει από τον χώρο του σαλονιού, με τα σύννεφα της σκόνης να σηκώνονται και να αιωρούνται πίσω της. Του ξαναπαίρνει το τηλέφωνο από τα χέρια, το ανοίγει. Ελέγχει κάτι, καθώς αυτό αρχίζει να ξαναχτυπά λυσσασμένα σχεδόν ταυτόχρονα)* Το τελευταίο μέρος που κάλεσες ήταν το κινέζικο μαγαζί δίπλα. Χτες το πρωί. Να ρωτήσεις για τα πουκάμισά σου. Μάλλον... λάθος... για την ακρίβεια, ΕΓΩ τηλεφώνησα! Θυμάσαι;
- Μπεν:** Ναι. (...) Θυμάμαι.
- Άμπυ:** Ωραία. (...) Πάντως, είναι θετικό, βρισκόμαστε ακόμα στο ίδιος μήκος κύματος. *(Κοιτάει το νούμερο που καλεί στην οθόνη του κινητού)* Για σένα είναι. *(Αναστενάζει και ξανακλείνει με θυμό το κουμπί Off. Επιστρέφει το τηλέφωνο στον Μπεν)*
- Μπεν:** Αυτό που εννοούσα πριν... ήταν... μέσα στο κεφάλι μου... κλωθογύριζε η σκέψη, προσπάθησα... Πολλές φορές, αλήθεια... αλλά...
- Άμπυ:** Δεν μπορούσες. Σωστά; (...) Απλά, ΔΕΝ ΜΠΟΡΟΥΣΕΣ...
- Μπεν:** Όχι. Νομίζω πως όχι. (...) Όχι.
- Άμπυ:** Πάντως... ΘΕΛΕΙΣ να το κάνεις, έτσι δεν είναι; Δεν το έκανες ως τώρα, αλλά το θέλεις κατά βάθος...
- Μπεν:** Έτσι υποθέτω. Νομίζω... Δεν θά 'πρεπε;
- Άμπυ:** Εγώ προσωπικά δεν μπορώ να σε βοηθήσω σε αυτή την απόφαση. Ωπα... ΑΥΤΟ ΟΛΟ ΕΙΝΑΙ ΔΙΚΗ ΣΟΥ ΕΥ-ΘΥΝΗ!
- Μπεν:** Ναι, το ξέρω, απλώς...
- Άμπυ:** Ναι, ΠΡΕΠΕΙ. Φυσικά. Να τηλεφωνήσεις.
- Μπεν:** Ναι.
- Άμπυ:** Εννοώ, είναι το πιο λογικό και έντιμο πράγμα που ΠΡΕΠΕΙ να κάνεις.
- Μπεν:** Δίκιο έχεις. Αυτό είναι αλήθεια.
- Άμπυ:** Στην πραγματικότητα, είναι ΤΟ ΜΟΝΑΔΙΚΟ πράγμα που ΟΦΕΙΛΕΙΣ να κάνεις.
- Μπεν:** Ναι, όντως.
- Άμπυ:** Το ξέρεις αυτό, έτσι δεν είναι;